Україно моя, Україно, я для тебе на світі живу" (За поезією Д. Павличка). Твір 6 клас

Кожен із нас чув, як таємничо шурхотить трава, як сюрчать коники. Кожен чув, як ніжно співає іволга, як кує зозуля. Саме про це вірші відомого українського поета Дмитра Павличка.

Ще хлопцем майбутній поет милувався краєвидами рідного села, у якому мальовничо розкидані білі хатки, оточені рясними садками.

Там я знаю кожну стежку,

Кожен камінець.

Там узяв я пісню в серце

Із людських сердець.

Духмяно пахнуть квіти, трави, розігріта сонцем земля. Барви й звуки зливаються в одну ніжну мелодію. Це чудо зачіпає потаємні струни душі.

Поет був у захваті від щирості й доброзичливості мешканців рідного Прикарпаття. Дмитрові Павличку подобалося, що його односельці гостинно зустрічають і знайомих, і незнайомих:

Хто б не йшов, хто б не їхав

По дорогах кременистих

Через прикарпатські села, –

Всіх вітають словом тут

У поезії "У дитячому серці жила Україна..." Дмитро Павличко згадує веселі й журні пісні своєї матері. Не раз доводилося поетові за українську мову "ставати на коліна". Адже Павличко вчився в польській школі, де суворо заборонялося спілкуватися рідною українською мовою. Польська шляхта намагалася знищити в нашому народові розуміння того, що він є рівноправною слов'янською нацією:

Непокривлену душу хотіли зламати,

Та ламалися тільки болючі кії.

Наді мною ночами відплакала мати,

Я не зрікся ні мови, ні пісні її.

Якими б покараннями не загрожували, поет не відмовлявся від рідного слова. Навіть тоді, коли від злиденного нелюдського життя померла мати, Дмитро Павличко не вважав себе самотнім. Поет відчував щиру материнську підтримку та допомогу рідної України, яку він

безмежно любив. Дмитро Павличко каже:

Та не був ні хвилини в житті сиротою,

Бо вела мене далі Вкраїна моя.

Весь поетичний доробок Дмитра Павличка можна вважати уславленням рідної землі, українського народу.